

Žánr fejetonu patří v české literatuře k těm velmi produktivním; již v 19. století se dostal (zejména zásluhou Jana Nerudy) na evropskou úroveň a ve 20. století se mu věnovali významní slovesní umělci. S těmito skutečnostmi kontrastuje fakt, že odborné literatury k tomuto žánru (zejména teoretické) existuje dosud velmi málo. Vysvětluji si to zejména nesnadnou uchopitelností podstaty tohoto žánru, jeho mnohotvárností a synkretičností. O to více oceňuji předkládanou práci, jež na dílčím materiálu dokázala osvětlit mnohé z toho, jak tento žánr vzniká a jak funguje.

Volba Ludvíka Vaculíka k takovému úkolu je logická a nezpochybnitelná; v literatuře po r. 1945 je podle mého názoru nejvýznamnějším tvůrcem tohoto žánru, nadto tvůrcem mimořádně kreativním, který pasivně nepřebíral stávající podobu fejetonu, ale dále testoval jeho výpovědní potenciál. Zcela přiměřeně skutečnosti, že jde o práci bakalářskou, se autor omezil na jeden fejetonistický soubor (patřící ovšem k těm nejvýraznějším); sjednocující moment stejného ročního období, kdy byly Vaculíkem po léta psány, mu pomohl nahlédnout variabilitu konkrétních řešení.

Základní osnova práce je tematická. Oceňuji, že přitom autor tuto osnovu nerozdrobil do řady dílčích témat, ale soustředil se na pouhá tři: člověk (především pisatel sám), příroda a společnost. V každém oddíle na několika typologicky odlišných příkladech ukazuje spektrum Vaculíkových přístupů k danému tématu. Autor si ovšem zároveň výrazným způsobem všímá tektoniky zvolených textů, postupů, jimiž k sobě Vaculík váže jednotlivé motivy, či překlenuje jejich disparátnost. Tuto druhou, nedeklarovanou, a tudíž do jisté míry nesystematickou rovinu jeho analýz považuji za rovnocennou interpretaci roviny obsahové, ne-li za ještě významnější. V některých pasážích se totiž Chalupskému podařilo vystihnout principy fejetonistického psaní způsobem, který v dosavadní literatuře věnované tomuto žánru nenajdeme. Jeho práce se bezesporu stane inspirativním východiskem pro další badatele na tomto poli, stále ještě poněkud neoraném.

Ze všeho, co jsem uvedla, vyplývá, že bakalářskou práci Radka Chalupského považuji za nadstandardní. Plně ji doporučuji k obhajobě.